

Jsou určité, zdánlivě neměnné pilíře. Mezi takové patří například hudební dramaturgie Radiožurnálu, byť se proti ní zvedla kampaň. Dalším takovým pilířem je i kultura na programu ČT 1. Nezbývá, než přepnout či ještě lépe nepouštět. Jenže každé pravidlo má svou výjimku. Takovou byl i živý koncert v pražské Lucerně, konaný den před Štědrým dnem, přenášený v hlavním vysílacím čase, v „europtydepe“ v prime timu. Bohužel příčinou tohoto zázraku bylo úmrtí prezidenta Václava Havla. Nechci si připojit k dlouhé řadě kondolujících, z nichž řada si jen ohřála svou loajální polívčičku, ale potěšila mě reakce mladých lidí, u nichž si většinou představuji pouze skákání podle hesla „Kdo neskáče, není Čech“, když naši hokejisté něco vyhrají, či naprostou lhostejnost k politice. Jako pamětník si nedokážu představit předchůdce pana Havla, jak se zdviženou rukou, v druhé ruce pivo, aplauduje rockovým kapelám v Trutnově. Kamenná tvář Antonína Novotného, která se prý rozjasnila jen při partii vyhraného mariáše, každoročně zdobila na Nový rok obrazovku při představení „vládní opery“ Prodaná nevěsta. Tím to haslo a zbyla jen kritika těch, kteří, slovy Vasila Bílaka, „*triskali do gitary a zapad hned kriča, že je to umenie*“.

„Jak snadno se zapomíná na všechno zlé a pitomé, jak snadno se zapomíná i na dobré. Když jsem ale viděl v pátečním večeru na pódiu natřískané Lucerny zpívat a hrát Jasnou páku, Hudbu Praha, Vladimíra Mišíka s Radimem Hladíkem, či Vltavu proudící pod prsty Štěpána Raka, řekl jsem si, snad to není naposledy a příští takový koncert snad nebude spojen s úmrtím, ale bude jen tak, pro radost. Velkým zážitkem byla pro mě bratislavská kapela Živé kvety se zpěvačkou, kytaristkou, herečkou, spisovatelkou a textařkou Lucií Piussi. Kapela jezdí do Čech, nicméně se mi znovu dere na mysl otázka: „

Jak málo o sobě víme, byť hranice smazala Evropská unie?

“ Při expresivním zpěvu Lucie Piussi v písni Sloboda mě mrazilo, stejně jako mě mrazí při písni O svobodě Honzy Žambocha. Generace tzv. „Husákových dětí“, to nejsou jen kariéristé v politice, lůzři zaplňující děje dědiců Zlatého barrandovského kopce, to jsou i lidé, kteří se ptají svých rodičů, podobně jako se ptali mladí lidé v Německu po II. světové válce, lidé kultivovaní, schopní tvořit hodnoty. Byl to krásný večer, byť televize ve dvou hodinách přenášela jen malou část. Ten večer mě naplnil v tom našem politickém marasmu vládnoucích hochštaplerů a malířů laciných kulís, i troškou naděje.

Děkuji Vám, pane prezidente, měl jste rád dobrou muziku, a takoví lidé nemohou být špatní.